

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/87/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200557
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200557.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobkyne: H. Z. D. S., R., nar. XX. K. XXXX, bytom v U., R. č. XX, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 46 (predtým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky), v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2013, Číslo: SVS-OP2-2013/1095/TOL, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2016, č. k. 1S/75/2013-128,

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2016, č. k. 1S/75/2013-128, m e n í tak, že rozhodnutie z 21. januára 2013, Číslo: SVS-OP2-2013/1095/TOL, z r u š u j e a v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 70,- eur a za právne zastúpenie vo výške 268,10 eur, na účet právnej zástupkyne žalobkyne JUDr. Marty Šteffekovej, advokátky, so sídlom v Bratislave, Palisády č. 36, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 12. mája 2016, č. k. 1S/75/2013-128, postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2013, Číslo: SVS-OP2-2013/1095/TOL. Uvedeným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 8. októbra 2012, Číslo: ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011-L.G./V19, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), skutkovú podstatu ktorého naplnila tým, že dňa 3. septembra 2011 v čase okolo 09:00 hod. v U., na T. ulici pred vchodom domu č.

4, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov úmyselne fyzicky napadla Z. Z. Y., a to tým spôsobom, že ho oboma rukami sotila do ľavej ruky, ktorou bol opretý o rám okna, čím mu však nespôsobila žiadne zranenie, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrenie, teda úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo bola žalobkyni uložená podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. pokuta vo výške 20,- eur a taktiež povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- eur podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 1, § 2 ods. 1, § 11 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., § 3 ods. 4, § 32 Správneho poriadku a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Druhej hlave Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, keďže rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom; správne orgány oboch stupňov riadne zistili skutkový stav veci, a to v súlade s § 3 ods. 4 a § 32 Správneho poriadku. Procesné práva žalobkyne podľa názoru súdu neboli porušené.

K námietke žalobkyne, že žalovaný správny orgán sa dostatočne nezaoberal predloženým dôkazom - záznamom z videokamery, krajský súd po oboznámení sa s predmetným videozáznamom konštatoval, že tento je pre účely tohto konania nepoužiteľný, nakoľko na 4 častiach videozáznamu je možné vidieť len montáž žerjavu a incident na ňom nie je viditeľný, čo ale neznamená, že tento sa nestal.

Uviedol, že prvostupňový správny orgán podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. nariadil ústne pojednávanie vo veci prístupku na deň 5. júna 2012, na ktoré predvolal žalobkyňu (obvinená), ako aj svedkov. Správny orgán na zistenie skutočného stavu veci vypočul svedkov Z. Z. Y., Z. J. T., H. U. a S. F., ktorí žalobkyňu zo spáchania prístupku jednoznačne usvedčili. Všetci zhodne uviedli, že obvinená v predmetný deň úmyselne kričala a následne fyzicky napadla Z. Z. Y., a to tým spôsobom, že ho sotila.

K námietke žalobkyne, že výpovede svedkov mali značné rozdiely v podstatných náležitostiach súd prisvedčil žalobkyni, že je pravdou, že vo výpovediach svedkov boli rozdiely, avšak len v tom, akým spôsobom obvinená Z. Z. Y. fyzicky napadla. Tieto rozdiely mohli byť spôsobené vzdialenosťou svedkov od miesta incidentu, ako aj časovým odstupom od času incidentu a samotného výsluchu. Je však nesporné, že svedkovia jednoznačne potvrdili, že zo strany žalobkyne došlo ku kričaniu, k fyzickému kontaktu a agresívnemu správaniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru súdu niet pochýb o tom, že skutok sa stal tak, ako ho popísali svedkovia.

Ďalej krajský súd rešpektujúc názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení sp. zn. 7Sžo/32/2014 ohľadom rešpektovania, resp. použitia zásady in dubio pro reo konštatoval, že v danej veci žalovaným správnym orgánom tak prvého, ako aj druhého stupňa bolo vykonané vo veci dostatočné dokazovanie. Zo svedeckých výpovedí vypočutých svedkov podľa názoru krajského súdu dostatočným spôsobom zhodne vyplýva, že skutok sa stal, nakoľko obvinená v predmetný deň úmyselne kričala a následne fyzicky napadla Z. Z. Y., a to tým spôsobom, že ho sotila. Zdôraznil, že je pravdou, že sa vyskytli rozdiely vo svedeckých výpovediach, avšak len v tom, akým spôsobom obvinená Z. Y. fyzicky napadla. Skutočnosť, že kričala a napadla ho, vyplýva zo všetkých svedeckých výpovedí. Táto skutočnosť podľa názoru súdu bola dostatočne preukázaná aj tým spôsobom, že dňa 3. septembra 2011 Z. Z. Y. urobil ústne oznámenie na žalobkyňu na Okresnom riaditeľstve PZ v Bratislave, odbor poriadkovej polície, na ktorom nahlásil, že žalobkyňa ho napadla. O napadnutí podľa názoru súdu svedčí dostatočne aj správa z lekárskeho vyšetrenia z Univerzitnej nemocnice v Bratislave z 3. septembra 2011, z ktorej vyplýva, že u Z. Z. Y. došlo k vykĺbeniu, vyvrtnutiu a natiahnutiu kĺbov a väzov driekovej chrčtice a panvy. Prišiel na vyšetrenie v doprovide policajta. Táto diagnóza bola umocnená skutočnosťou, že Z. Z. Y. bol po operácii platničky, pričom tým, že doňho vrazila žalobkyňa a tento sa prudko otočil doľava, došlo v jeho prípade k zhoršeniu jeho zdravotného stavu.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že v prípade tvrdenia žalobkyne sa jedná o účelovú obranu. Podľa dokazovania realizovaného žalovaným správnym orgánom je nesporné, že skutok sa stal tak, ako bol popísaný v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu. Zdôraznil, že žalobkyňa nebola uznaná vinnou za drobné ublíženie na zdraví, ktoré mala spôsobiť Z.. Y., ale za hrubé správanie. Toto hrubé správanie bolo nepochybne preukázané svedeckými výpoveďami (H. U., Z.. J. T., S. F., H. M.) a spočívalo hlavne v tom, že žalobkyňa sa neadekvátne správala voči pracovníkom spoločnosti, ktorá realizovala opravu na fasáde domu nachádzajúcom sa na T. ulici.

Vzhľadom na uvedené, postupom podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyňa, ktorá v konaní nebola úspešná, náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie.

V dôvodoch odvolania namietala, že v konaní došlo k vadám, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietala, že krajský súd sa nevysporiadal v žalobe namietanými skutočnosťami v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2015, č. k. 7Sžo/32/2014-109, ktorým súd zrušil pôvodne krajským súdom vydaný rozsudok z 30. januára 2014, č. k. 1S/75/2013-82. Namietala, že krajský súd opakovane uvádza výňatky zo svedeckých výpovedí Z.. Z. Y., S. F., Z.. J. T. a H. U.. Poukázala na to, že výroky týchto osôb sú nepravdivé, nezodpovedajú sa ani v popise miesta, kde mala žalobkyňa údajne úmyselne kričať a následne fyzicky napadnúť Z.. Z. Y., ani v spôsobe, akým mala túto osobu fyzicky napadnúť. Navyše výpoveď Z.. J. T. označil sám Z.. Z. Y. ako nepravdivú. Uviedla, že svedok S. F. na ústnom pojednávaní pred prvostupňovým správnym orgánom dňa 6. júna 2012 po tom, ako ho žalobkyňa konfrontovala so skutočnosťami zachytenými vo videozázname, odoprel výpoveď v zmysle § 35 ods. 2 Správneho poriadku z dôvodu, aby nespôsobil trestné stíhanie voči svojej osobe. H. U. - priamy podriadený Z.. Z. Y. stál za autožeriovom na druhej strane ulice a cez hluk zapnutého stroja autožeriovu nemohol nič počuť o prebiehajúcej komunikácii medzi žalobkyňou a Z.. Z. Y. a S. F.. Sám Z.. Z. Y. na ústnom pojednávaní z 5. júna 2012 označil ako nepravdivé výpovede svedkov S. F. a H. U. o tom, že by ho žalobkyňa udrela, alebo buchnátovala, alebo fackovala, alebo, že by kričala, alebo sa agresívne správala. Žalobkyňa opakovane poukázala na to, že to bola práve ona so svojim manželom, ktorá privolala políciu, že polícia Z.. Z. Y. zakázala vykonávať práce autožeriovom, a že to bola práve žalobkyňa, ktorá dôrazne trvala na tom, aby polícia odviezla Z.. Z. Y. (za doprovodu polície) na lekárske vyšetrenie, ktorým sa preukázalo, že Z.. Z. Y. nemal žiadne zranenie, ujmu na zdraví ani drobné ublíženie, pričom Z.. Z. Y. neváhal podať na žalobkyňu podnet a tak pred policajným orgánom ako aj správnym orgánom neváhal tvrdiť, že mu žalobkyňou boli spôsobené choroby, na ktoré ako sa neskôr ukázalo, bol dva roky predtým operovaný. Uviedla, že ani správny orgán ani krajský súd tak flagrantly rozporujú v skutočnostiach (úradné záznamy privolanej polície, videozáznamy, fotodokumentácia, výpovede žalobkyne a jej manžela) s výpoveďami svedkov (osobne, alebo personálne prepojených) opakovane neakceptujú a opakovane tvrdia, že skutok sa stal tak, ako ho popísali svedkovia.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že po tom, ako spolu s manželom privolali políciu, vyzývali Z.. Z. Y. a S. F., aby prestali organizovať práce autožeriovom mimo vymedzený priestor, aby zabezpečili autožeriov proti prevráteniu sa na stavbu žalobkyne, a aby nohu autožeriovu nerozkladali na plynovej prípojke, na ktorej bol následne zistený únik plynu. Príchod žalobkyne na ulicu až po príchod polície je kontinuálne zachytený vo videozázname, z ktorého je zrejmé, že žalobkyňa stojí vedľa Z.. Z. Y. a vysvetľuje mu, že

vyššie uvedeným konaním vážne ohrozuje nielen majetok - stavbu spoločnosti, v ktorej je žalobkyňa konateľkou, ale bezprostredne hrozí aj vážne riziko výbuchu plynu.

Taktiež ani jeden zo svedkov, o ktorých krajský súd opiera svoje právne závery neuvádza, že by žalobkyňa kričala úmyselne, alebo, že by použila vulgarizmy. Práve naopak, všetci zhodne tvrdili (i keď nepriamo), že žalobkyňa vyzývala Z.. Z. Y., aby prestal s prácami na jej pozemku. Z rozsudku krajského súdu nie je jasné, v čom mal spočívať úmysel žalobkyne, ktorý viedol správny orgán a aj krajský súd k záverom, že mala úmyselne kričať. Tiež nie je z neho jasné, v čom malo spočívať neadekvátne správanie žalobkyne, ktoré viedlo správny orgán a krajský súd k záverom, že sa mala hrubo správať. Dodala, že nie žalobkyňa, ale Z.. Z. Y. a žeriavnik S. F. sú osoby, ktoré sa neadekvátne správali, že tieto osoby neupustili od svojho konania v rozpore s platnými právnymi predpismi ani po výzvach žalobkyne a jej manžela.

V ďalšom žalobkyňa namietala záver krajského súdu v rozsudku v znení cit.: „Ako vyplynulo zo svedeckých výpovedí, žalobkyňa nezvolila vhodnú formu správania sa v styku s ľuďmi tým, že kričala, mala agresívne správanie, čím narušila pokojné občianske spolunažívanie, pričom incident musela následne riešiť privolaná polícia. V danom prípade ide teda o priestupok - čin, ktorý bol žalobkyňou spáchaný, zavinený úmyselne. Pohnútky žalobkyne (obvinenej), že táto ochraňovala svoj majetok, súd vyhodnotil skutočnosťou, že aj k ochrane majetku je potrebné pristúpiť adekvátnym správaním. Súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom žalovaného správneho orgánu a sankciu uloženú žalobkyňi považoval za primeranú.“, keďže nie je jasné, o aký incident išlo, ktorý musela riešiť polícia, keď práve žalobkyňa so svojim manželom volali políciu, ktorá pri svojom príchode okamžite zakázala Z.. Z. Y. a S. F. v pokračovaní prác. Žalobkyňa neprišla na ulicu úmyselne brániť v činnosti týchto osôb, nikomu nenadávala a nepáchala žiaden priestupok. Prišla na ulicu poskytnúť polícii súčinnosť v súvislosti s predchádzajúcim oznámením. Nekričala, ale vyzývala Z.. Z. Y. a S. F., aby prestali s protiprávnym a nebezpečným konaním. Žalobkyňa je na videozázname kontinuálne zachytená od svojho príchodu na ulicu až po príchod polície, ako Z.. Z. Y. vysvetľuje nebezpečenstvo hroziace jeho činnosťou. Nie je preto zrejmé, na základe akých nevyvrátiteľných a nespochybniteľných dôkazov dospel krajský súd k záverom, že žalobkyňa mala spáchať priestupok, mala mať agresívne správanie, narúšať občianske spolunažívanie a dokonca údajný priestupok zaviniť úmyselne. Má za to, že skutok, ktorý sa jej kladie za vinu sa nestal, nebol nijako preukázaný. Dokonca kamerovým záznamom sa jednoznačne potvrdila obrana žalobkyne. Správne orgány, ani krajský súd nepreukázali úmysel, čím jeden zo znakov skutkovej podstaty ostal neobjasnený, a teda o priestupku hovoriť nemožno.

Uzavrela, že krajský súd neodstránil rozpory medzi výpoveďami žalobkyne a jednotlivých svedkov, vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, najmä nedostatočne vyhodnotil objektivitu výpovede svedkov, nevyhodnotil ich ekonomickú naviazanosť na osobu Z.. Z. Y., tiež nezabezpečil ako dôkaz prepis rozhovoru osoby, ktorá privolala políciu, ani prepis rozhovoru pracovníkov polície s operačným pracovníkom polície na skutočnosti preukazujúce „vyjednávanie“ Z.. Y. o tom, že ak žalobkyňa podá trestné oznámenie za všeobecné ohrozenie, tak on bude tvrdiť, že ho mala napadnúť a podá na ňu trestné oznámenie za ublíženie na zdraví. Krajský súd sa rovnako nevysporiadal s nepravdivými informáciami o tom, že žalobkyňa mala spôsobiť Z.. Y. zranenie ani po tom, keď žalobkyňa preukázala, že Z.. Y. žiadne zranenie neutrpel. Žalovaný tiež neobjasnil dôvody, na základe ktorých zmenil skutkovú podstatu priestupku ani neuviedol dôvody, prečo nepoužil zásadu in dubio pro reo.

Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konanie zastavil, alebo vrátil vec na ďalšie konanie. Tiež požiadala o vrátenie zaplatenej pokuty vo výške 20,- eur a trov konania vo výške 16,- eur. Uplatnila si náhradu trov konania.

III.

K odvolaniu sa vyjadril podaním z 12. júla 2016 žalovaný.

V súlade s názorom krajského súdu má za to, že v priestupkovom konaní bolo spáchanie skutku dostatočne preukázané, nakoľko z výpovedí svedkov na ústnom pojednávaní priestupku bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa fyzicky napadla Z. Z. Y. tak, že ho sotila. Sotením sa rozumie prudkým pohybom, nárazom pohnúť, alebo vychýliť niekoho z polohy, čo je správanie, ktoré je nezlučiteľné s pravidlami správania sa všeobecne akceptovateľnými a dodržiavanými medzi občanmi v spoločnosti. Takého správanie je hrubé, vulgárne, urážajúce, dehonestujúce a ponižujúce a ako nezlučiteľné s pravidlami správania sa hrubým spôsobom narúša občianske spolunažívanie osôb riadiace sa pravidlami správania sa všeobecne akceptovanými a dodržiavanými medzi občanmi v spoločnosti, ktoré uplatňujú a presadzujú vzájomnú slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie sa. Žalobkyňa vzhľadom na svoj vek a životné skúsenosti musela minimálne vedieť, že sotením hrubo prekračuje pravidlá slušného správania, a že tým môže narušiť občianske spolunažívanie. Aj keby svojim konaním výslovne nechcela narušiť občianske spolunažívanie, pre prípad, že sa tak stane, bola s tým minimálne uzrozumená. Žalobkyňa svojim konaním naplnila subjektívnu stránku priestupku úmyselným zavinením a uvedeným konaním objektívne došlo k narušeniu občianskeho spolunažívania. Sotenie inej osoby je všeobecne v spoločnosti považované za neakceptovateľné a ako hrubé správanie má všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.. Na základe uvedeného žalovaný má za to, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, je vecne správne, vydané v súlade so zákonom č. 372/1990 Zb., Správnym poriadkom ako aj ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. januára 2013, Číslo: SVS-OP2-2013/1095/TOL, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (t. č. Obvodný úrad Bratislava, Odbor všeobecnej vnútornej správy) z 8. októbra 2012, Číslo: ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011-L.G./V19, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo jej bola uložená pokuta vo výške 20,- eur a taktiež povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- eur podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na

konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach (§ 250j ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 3 zákona č. 372/1990 Zb. na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážením ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním;

(2) Za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ možno uložiť pokutu do 33,- eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b/ až d/ a písm. f/ pokutu do 99,- eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e/ pokutu do 331,- eur.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (Správny poriadok).

Podľa § 3 ods. 1 a 5 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

(5) Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

(2) Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, najvyšší súd zistil, že orgán oprávnený objasňovať priestupky (tu Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave I, Odbor poriadkovej polície) postupom podľa § 60 ods. 3 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. predložil priestupkový spis t. č. Obvodnému úradu Bratislava, Odbor všeobecnej vnútornej správy. Táto skutočnosť bola podkladom na začatie konania o priestupku (§ 67 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.). Obsahom priestupkového spisu bolo predovšetkým Potvrdenie o ústnom oznámení poškodeného Z.. Z. Y. na žalobkyňu z 3. septembra 2011, Č. p.: DU: 2177/2011, Zápisnica o podaní oznámenia spísaná s poškodeným z 3. septembra 2011, Č.p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011, DU- 2177/2011, záznam o podaní vysvetlenia spísaný so žalobkyňou H.. Z.. D. S., R., ako obvinenou z priestupku (Záznam o podaní vysvetlenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011 z 20. septembra 2011) a záznamy spísané so svedkami - H. U. (Záznam o podaní vysvetlenia z 29. septembra 2011, č. ORP-P-558/I-SMZ-11), Z.. J. T. (Záznam o podaní vysvetlenia z 13. septembra 2011, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011-FA), S. F. (Záznam o podaní vysvetlenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011 z 12. septembra 2011), H. M. (Záznam o podaní vysvetlenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011 zo 4. októbra 2011) a R.. J. S. - manžel žalobkyne (Záznam o podaní vysvetlenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011 zo 16. novembra 2011). Súčasťou spisu tvorila tiež Lekárska správa pre účely trestného konania z 3. septembra 2011, Ambulantná správa - nález (Neurológia - Ústavná pohotovostná služba) z 3. septembra 2011 a Ambulantná správa - nález (Chirurgia - Ústavná pohotovostná služba) z 3. septembra 2011).

Obvodný úrad Bratislava, Odbor všeobecnej vnútornej správy na základe z priestupkového spisu zistených skutočností vydal dňa 29. februára 2012, pod číslom

ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011-L.G./V19 rozkaz o uložení sankcie za priestupok, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Skutkovú podstatu tohto priestupku naplnila tým, že dňa 3. septembra 2011 v čase okolo 09:00 hod. v U., na T. ulici pred vchodom domu č. 4, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov úmyselne fyzicky napadla Z.. Z. Y., a to tým spôsobom, že ho oboma rukami sotila do ľavej ruky, ktorou bol opretý o rám okna, následkom čoho mu spôsobila zranenie vyžadujúce si lekárske ošetrenie, čím mu podľa lekárskeho nálezu spôsobila diagnózu, a to Lumboischialgický syndróm s radikulopatiou S1 vľavo, St.p. hemilanektómii L5/S1/2010 a arteriálnu hypertenziu s neurčenou dobou liečenia bez práceneschopnosti, teda úmyselne narušila občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví, za čo bola žalobkyňu uložená podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. pokuta vo výške 30,- eur.

Na základe podaného odporu zo strany žalobkyne sa rozkaz o uložení sankcie za priestupok zrušil a správny orgán pokračoval v konaní, pričom v jeho priebehu bol opätovne vypočutý poškodený Z. Z. Y. (Výpoveď z 5. júna 2012, číslo ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011), obvinená z priestupku H. Z. D. S., R.. (Zápisnica zo 6. júna 2012, Číslo: OVVS Pr. 88/2012) a svedkovia - Z. J. T. (Výpoveď z 5. júna 2012, číslo ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011), H. U. (Výpoveď z 25. mája 2012, číslo ObU-NM-OVVS-2012/01628) a S. F. (Výpoveď zo 6. júna 2012, číslo OVVS/Pr. 88/2012).

Následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 8. októbra 2012, Číslo: ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011-L.G./V19 uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., skutkovú podstatu ktorého naplnila tým, že dňa 3. septembra 2011 v čase okolo 09:00 hod. v U., na T. ulici pred vchodom domu č. 4, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov úmyselne fyzicky napadla Z. Z. Y., a to tým spôsobom, že ho oboma rukami sotila do ľavej ruky, ktorou bol opretý o rám okna, čím mu však nespôsobila žiadne zranenie, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrenie, teda úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo bola žalobkyňi uložená podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. pokuta vo výške 20,- eur a taktiež povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- eur podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb..

Na základe podaného odvolania žalovaný tu preskúmaným rozhodnutím podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 8. októbra 2012, Číslo: ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011-L.G./V19.

Len pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že v priebehu priestupkového konania v rámci priestupku kategoricky zaradeného pod § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. z dôvodu nepreukázania drobného ublíženia na zdraví došlo k čiastočnej zmene právnej vety, keď doposiaľ žalobkyňou konanie posúdené ako „drobné ublíženie na zdraví“ bolo prekvalifikované ako „iné hrubé správanie“ podľa totožného písmena (§ 49 ods. 1 písm. d/ menovaného zákona).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a konania mu predchádzajúceho najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného náležite nepostupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu dospel opätovne k právnomu záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, s ktorým sa najvyšší súd nemohol stotožniť.

Najvyšší súd podotýka, že krajský súd v predmetnej veci vydal rozsudok dňa 30. januára 2014, č. k. 1S/75/2013-82, ktorým žalobu žalobkyne čo do merita veci ako nedôvodnú zamietol. Na základe podaného odvolania najvyšší súd uznesením zo 17. decembra 2015, č. k. 7Sžo/32/2014-109, rozsudok krajského súdu zrušil, keď dospel k záveru, že vo veci nebol presne v zmysle § 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3 Správneho poriadku zistený skutkový stav. Protiprávne konanie žalobkyne nad všetku pochybnosť nebolo jednoznačne preukázané výpoveďami svedkov. Krajský súd v dostatočnom rozsahu nepreskúmal, či z rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že správny orgán voči žalobkyňi dostatočne preukázal naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zakotvenej v § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.

Krajský súd po zrušení veci opätovne vec prejednal a opakovane pristúpil k zamietnutiu žaloby, keď dospel k záveru, že žalobkyňa sa dopustila protiprávneho konania majúceho znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu (§ 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.). Bolo jednoznačne preukázané, že obvinená v predmetný deň úmyselne kričala a následne fyzicky napadla Z. Z. Y., a to tým spôsobom, že ho sotila. Uvedené mali zhodne potvrdiť Z. Z. Y., Z. J. T., H. U. a S. F.. K námietke žalobkyne, že výpovede svedkov mali značné rozdiely v podstatných náležitostiach súd

uviedol, že je pravdou, že vo výpovediach svedkov boli rozdiely, avšak len v tom, akým spôsobom obvinená Z. Z. Y. fyzicky napadla. Tieto rozdiely mohli byť spôsobené vzdialenosťou svedkov od miesta incidentu, ako aj časovým odstupom od času incidentu a samotného výsluchu. Je však nesporné, že uvedení svedkovia jednoznačne potvrdili, že zo strany žalobkyne došlo ku kričaniu, k fyzickému kontaktu a agresívnemu správaniu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru súdu nebolo pochyb o tom, že skutok sa stal tak, ako ho popísali svedkovia.

Na úvod najvyšší súd uvádza, že skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

Subjektom je páchatel' priestupku; subjektom môže byť len fyzická osoba. Podmienkou je deliktuálna spôsobilosť osoby, teda spôsobilosť naplniť svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty priestupku (vek 15 rokov, neexistencia dôvodov vylučujúcich nepríčetnosť).

Subjektívna stránka predstavuje zavinenie; zavinenie môže byť úmyselné alebo z nedbanlivosti; na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie hoci len z nedbanlivosti, ak zákon nevyžaduje výslovne úmysel (čo je uvedený prípad).

Objektom sú vybrané spoločenské vzťahy, ktoré sú chránené zákonom a proti ktorým konanie smeruje.

Objektívna stránka je daná konaním (komisívnym, omisívnym), následkom a príčinnou súvislosťou medzi konaním a následkom (kauzálny nexus); fakultatívnymi znakmi objektívnej stránky sú čas a miesto konania.

Sankciou, t. j. následkom za priestupok je pokarhanie, pokuta, zákaz činnosti a prepadnutie veci (§ 11 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.). Pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je zakotvená v ustanovení § 49 zákona č. 372/1990 Zb.. Najvyšší súd sa zaoberal skutkovou podstatou priestupku podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d/, pretože sa vzťahuje na predmetnú právnu vec. Podľa citovaného ustanovenia sa priestupku dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Za takýto priestupok je možné uložiť pokutu do 99,- eur.

Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá osoba. Subjektívnou stránkou tohto priestupku je úmyselné zavinené konanie, ktoré sa prejavuje vo vyhrázaní sa ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Pod „iným hrubým správaním“ treba rozumieť verbálne a drobné fyzické útoky bez ujmy na zdraví poškodenej osoby. Objektom, t. j. chráneným spoločenským vzťahom, je občianske spolunažívanie, ktoré možno definovať ako súhrn pravidiel správania nad rámec právnych noriem, ktorých dodržanie je podľa všeobecného názoru a presvedčenia nevyhnutnou podmienkou pokojného, usporiadaného a riadneho spolunažívania osôb v danom mieste, čase a situácii [MACHAJOVÁ, J. Základy priestupkového práva - Komentár. Šamorín: Heuréka, 1998, str. 126, 127]. Objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, narušenie občianskeho spolunažívania ako následku a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t. j. že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o

priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).

V predmetnej právnej veci nebol podľa názoru najvyššieho súdu presne a nado všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty. V ustanovení § 3 Správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavou Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi. Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Rozhodnutiu o vine obvinenej z priestupku musí predchádzať zistenie skutkového stavu, z ktorého spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti je zrejmé, že obvinená z priestupku sa dopustila protispoločenského konania, ktorým naplnila skutkovú podstatu priestupku zákonodarcom ustanoveného v zákone č. 372/1990 Zb., konkrétne v prejednávanej veci - priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu najvyšší súd na rozdiel od názoru krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány sa touto zásadou obsiahnutou v § 3 ods. 5 Správneho poriadku dôsledne neriadili.

Najvyšší súd predovšetkým poukazuje na skutkovú vetu uvedenú v prvostupňovom správnom rozhodnutí z 8. októbra 2012, podľa ktorej mala žalobkyňa poškodeného Z. Z. Y. po predchádzajúcej slovnej výmene názorov úmyselne fyzicky napadnúť, a to spôsobom, že cit.: (...) ho oboma rukami sotila do ľavej ruky, ktorou bol opretý o rám okna (...).“ Priebeh skutku, tak ako ho opísal prvostupňový správny orgán (a žalovaný potvrdil), však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z výpovede svedka H. U. z 29. septembra 2011 (Záznam o podaní vysvetlenia, č. ORP-P-558/I-SMZ-11) vyplýva, že pri rozkladaní žeriavu bol prítomný aj stavebný inžinier Z. Z. Y., ku ktorému pribehla žalobkyňa „ a začala po ňom kričať, že nech dajú žeriav preč, že ju obmedzuje. Po tomto p. F. žeriav presunul a rozložil na inom mieste. Pán Y. sa následne oprel o stenu domu, ktorý sa nachádzal na uvedenej ulici a ktorý pravdepodobne patril tej žene čo na uvedeného p. Y. predtým kričala. Uvedená žena následne prišla k p. Y. a začala ho sácať a udierať do oblasti hrudníka.“

Svedok H. U. vo výpovedi z 25. mája 2012 pred prvostupňovým správnym orgánom v priebehu priestupkového konania vypovedal, že „Videl som, ako sa p. Y. oprel o budovu, či sa oprel o stenu alebo o parapet neviem, i keď som stál oproti nemu cez ulicu, ale po chvíli k nemu prišla neznáma pani a začala ho pravou rukou udierať do ruky, či aj do hrudníka, si už nepamätám, pričom mu dala dva údery určite, či ich bolo viac neviem, nepamätám si už.“ Na otázku „Akým spôsobom napadla a čím sácala a udierala žena p. Y.“, svedok odpovedal, že „Päsťou, ale či ho i sácala, si nepamätám. Koľkokrát ho udrela, či sotila, neviem, nepočítal som to, ale bolo to minimálne 2x, či to bolo do hrudníka i do ruky si nepamätám a celé to trvalo asi 20 sekúnd“.

Z výpovede svedkyne Z. J. T. z 13. septembra 2011 (Záznam o podaní vysvetlenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011-FA) vyplýva, že Z. Z. Y. „stál vedľa jej domu a pani S. na neho začala kričať, aby sa okamžite prestal dotýkať jej domu. (...) Následne na to na neho znova začala kričať a opakovane udierať päťami po celom tele.“

Svedkyňa Z.. J. T. vo výpovedi z 5. júna 2012 pred prvostupňovým správnym orgánom v priebehu priestupkového konania vypovedala, že žalobkyňa „opakovane udierala muža v reflexnej veste rukami do hrude. Nevie, či mala pri tom ruku zovretú v päšť, alebo ho udierala otvorenou dlaňou.“

Z výpovede svedka S. F. z 12. septembra 2011 (Záznam o podaní vysvetlenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011) vyplýva, že žalobkyňa „pristúpila k p. Y. a udrela ho pravou rukou do oblasti tváre. Následne sa p. Y. oprel rukou o parapetnú dosku na okne p. S., nakoľko zostal prekvapený a otrasený. P. S. znova zaútočila na p. Y. a to tak, že ho udrela rukou do ľavej ruky a následne odsotila od parapetnej dosky, čo p. Y. ustál.“

Svedok S. F. vo výpovedi zo 6. júna 2012 pred prvostupňovým správnym orgánom v priebehu priestupkového konania vypovedal, že „Od uvedenej doby už uplynul dlhší čas na skutočnosti, ktoré sa odohrali si už presne nepamätám, k tomu som sa vyjadroval na polícii, kde bola so mnou spísaná zápisnica. Uvádzam, že „stručne povedané, pani dala p. Y. po hube“. Skutočnosti, ktoré som uviedol na polícii sa zakladajú na pravde, tak to je a tohto sa plne pridržiavam aj na dnešnom pojednávaní.“

Z výpovede poškodeného Z.. Z. Y. z 3. septembra 2011 (Záznam o podaní oznámenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011, DU- 2177/2011) vyplýva, že poškodený sa radil „ (...) so žeriavnikom (S. F.; pozn. súdu) na chodníku pri dome na T. ulici č. X v U., pričom som bol o rám okna na dome opretý. V tom ku mne prišla p. D. S., ktorú už z predchádzajúcich stretnutí dobre poznám, ktorá začala na mňa kričať, pričom nakoľko ju poznám, že to je konfliktná žena, tak som na ňu nereagoval a neodpovedal som jej a rozprával som sa ďalej so žeriavnikom. Následne sa ku mne p. S. rozbehla a sotila ma oboma rukami do mojej ľavej ruky, ktorou som sa opieral o rám okna (...)“.

Poškodený Z.. Z. Y. vo výpovedi z 5. júna 2012 pred prvostupňovým správnym orgánom v priebehu priestupkového konania zotrval na pôvodnej výpovedi s tým, že výslovne odmietol, že by ho žalobkyňa udrela rukou do oblasti tváre, alebo ho udierala päšťami po celom tele. Uvádzal iba odrazenie ruky.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že všetci svedkovia boli zhodní len v jednom, a to, že žalobkyňa na Z.. Z. Y. kričala. Ďalšie konanie žalobkyne voči Z.. Z. Y. svedkovia zhodne neuvádzali, pričom niektoré výpovede, respektíve skutočnosti vo výpovediach nimi uvedené sám Z.. Z. Y. poprel (pozri Výpoveď Ing. Z. Y. z 5. júna 2012 pred prvostupňovým správnym orgánom). Svedkovia uvádzali napríklad, že žalobkyňa Z.. Z. Y. začala sácať a udierať (čo evokuje, že malo ísť o opakujúci sa jav) do oblasti hrudníka (H. U.), čo bolo Z.. Z. Y. popreté. Najvyšší súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na to, že svedok H. U. v prvej výpovedi, ktorá by mala aj vzhľadom na krátky časový odstup od incidentu obsahovať čo najpodrobnejšie informácie o skutku uviedol, že žalobkyňa začala Z.. Z. Y. sácať a udierať do oblasti hrudníka, pričom v ďalšej výpovedi s odstupom asi deviatich mesiacov od pôvodnej výpovede si však uvedený svedok nepamätal údery do hrudníka, avšak uviedol celkom novú a podrobnú skutočnosť, že ho mala žalobkyňa konkrétne pravou rukou (jednou rukou) udierať do ruky, pričom mu dala dva údery určite. Taktiež Z.. Z. Y. vo svojej výpovedi poprel tvrdenia svedkyne Z.. J. T., podľa ktorých mala žalobkyňa Z.. Z. Y. opakovane udierať päšťami po celom tele. Najvyšší súd tiež poukazuje na výpoveď svedka S. F. ako kľúčového svedka, keďže v čase incidentu sa tento rozprával s Z.. Z. Y. (pozri výpoveď Z.. Z. Y. z 3. septembra 2011, Záznam o podaní oznámenia, Č. p.: ORP-P-558/I-SMZ-2011), a teda celý priebeh potenciálneho incidentu vnímal. Podľa tohto svedka žalobkyňa Z.. Z. Y. pravou rukou udrela do oblasti tváre a následne ho udrela (jednou) rukou do ľavej ruky a odsotila od parapetnej dosky. Z.. Z. Y. však podľa jeho výpovede z 5. júna 2012 pred prvostupňovým správnym orgánom poprel akýkoľvek úder do tváre. Uvádzal, že ho žalobkyňa iba oboma rukami sotila do ľavej ruky.

Najvyšší súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný ako správny orgán odvolací v predmetnej veci nepostupovali v intenciách už vyššie citovaných právnych noriem Správneho poriadku. V predmetnej veci nebol presne v zmysle § 3 ods. 5, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3 Správneho poriadku zistený skutkový stav. Protiprávne konanie žalobkyne nad všetku

pochybnosť teda nebolo jednoznačne preukázané výpoveďami svedkov. Najvyšší súd nemohol súhlasiť z tvrdením žalovaného, že v preskúmanom prípade bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu a spáchanie skutku bolo dostatočne preukázané. Pokiaľ krajský súd žalobu žalobkyne zamietol ako nedôvodnú a so záverom, že sa táto dopustila protiprávneho konania majúceho znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu (§ 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.) rozhodol v rozpore so zákonom.

Tiež sa najvyššiemu súdu javí ako zmätočné tvrdenie krajského súdu, ktorým uznal, že vo výpovediach svedkov boli rozdiely, avšak len v tom, akým spôsobom obvinená Z.. Z. Y. fyzicky napadla. Tieto rozdiely mohli byť spôsobené vzdialenosťou svedkov od miesta incidentu, ako aj časovým odstupom od času incidentu a samotného výsluhu. Je však nesporné, že uvedení svedkovia jednoznačne potvrdili, že zo strany žalobkyne došlo ku kričaniu, k fyzickému kontaktu a agresívnemu správaniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru súdu nebolo pochyb o tom, že skutok sa stal tak, ako ho popísali svedkovia. Pokiaľ výpovede svedkov mali značné rozdiely v podstatných náležitostiach, čo aj bolo preukázané, tak krajský súd nemohol konštatovať, že skutok sa stal tak, ako ho popísali svedkovia. Navyše opis skutkovej vety zodpovedá iba tvrdeniu poškodeného, ale žiaden zo svedkov v zmysle ich svedeckých výpovedí takto opísaný skutkový priebeh nepotvrdil.

Neuniklo tiež pozornosti najvyššieho súdu, že krajský súd nesprávne uznesením z 27. júna 2016, č. k. 1S/75/2013-152, vyrubil žalobkyni podľa Položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov súdny poplatok vo výške 70,- eur za podané odvolanie voči rozsudku z 12. mája 2016, 1S/75/2013-128. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa už raz súdny poplatok zaplatila, a to za podané odvolanie voči predchádzajúcemu rozsudku z 30. januára 2014, č. k. 1S/75/2013-82. V takom prípade platí, že poplatok z odvolania proti novému rozhodnutiu krajského súdu, neplatí poplatník, ktorý už raz poplatok zaplatil. Z tohto dôvodu, bude potrebné, aby krajský súd postupom podľa § 11 ods. 1 veta prvá v spojení s § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov pristúpil k jeho vráteniu, a to v plnej výške.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a v spojení s § 492 ods. 2 SSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. b/, c/ OSP).

Žalobkyňa tiež navrhovala, aby najvyšší súd vrátil žalobkyni uhradenú pokutu vo výške 20,- eur a trovy konania vo výške 16,- eur. Najvyššiemu súdu neprislúcha o tomto návrhu rozhodovať, o to zvlášť, pokiaľ pristúpil k zmene rozsudku krajského súdu tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, s § 250k ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal právo na ich náhradu.

Žalobkyni patrí náhrada za zaplatený súdny poplatok za žalobu a za odvolanie v sume 2 x 35,- eur. Žalobkyňa bola zastúpená advokátkou, ktorej patrí odmena za právne zastupovanie, a to za úkony, ktoré v konaní účelne vynaložila. Pri určení výšky týchto trov najvyšší súd vychádzal z § 11 ods. 4 vety druhej, § 14 a § 16 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v rozhodnom znení (ďalej len „Vyhláška“):

Odmena advokáta za jeden úkon právnej služby v roku 2013

- prevzatie a príprava zastúpenia - 60,07 eur (§ 14 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky)
- písomné podanie na súd - žaloba - 60,07 eur (§ 14 ods. 1 písm. b/ Vyhlášky)
- režijný paušál v roku 2013 - 2 x 7,81 eur (§ 16 ods. 3 Vyhlášky)

Spolu 135,76 eur

Odmena advokáta za jeden úkon právnej služby v roku 2014

- účasť na verejnom zasadaní - 1 zo 61,84 eur - 30,92 eur (§ 14 ods. 3 písm. d/ Vyhlášky)

- zastupovanie na pojednávaní, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie - 1 zo 61,84 - 15,46 eur (§ 14 ods. 5 písm. b/ Vyhlášky)

- písomné podanie na súd - odvolanie - 61,84 eur (§ 14 ods. 1 písm. b/ Vyhlášky)

- režijný paušál v roku 2014 - 3 x 8,04 (§ 16 ods. 3 Vyhlášky)

Spolu 132,34 eur

Najvyšší súd z n í ž í l vyčíslené trovy právneho zastúpenia, a to z nasledujúcich dôvodov:

1/ Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je v dávkových veciach sociálneho poistenia, vo veciach sociálnych služieb a vo veciach preskúmania rozhodnutia o priestupkoch vo výške jednej trinástiny výpočtového základu (§ 11 ods. 4 veta druhá Vyhlášky) a nie vo výške jednej šestiny výpočtového základu ako si vyčísliła právna zástupkyňa žalobkyne. Z toho dôvodu je základná sadzba tarifnej odmeny v roku 2013 - 60,07 eur a v roku 2014 - 61,84 eur a nie 130,16 eur v roku 2013 a 134,- eur v roku 2014.

2/ Najvyšší súd nepriznal odmenu za úkony právnej služby - ďalšia porada s klientom, nakoľko z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by porada / porady s klientom boli uskutočnené (absencia zápisu z rokovania). Nie je ani zrejme v ktoré dni sa mali predmetné porady s klientom uskutočniť.

3/ Najvyšší súd nepriznal odmenu za úkony právnej služby za bližšie nešpecifikované písomné podania na súd. Podľa obsahu súdneho spisu malo ísť zrejme o písomné odpovede žalobkyne na výzvy súdu, aby sa táto vyjadrila, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia ústneho pojednávania. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že tieto písomne realizované vyjadrenia, nemožno považovať za kvalifikovanú odbornú právnu pomoc v prospech klienta, za ktorú by právnemu zástupcovi náležala odmena porovnateľná s odmenou za právne služby uvedené v § 14 Vyhlášky. Právnej zástupkyňi žalobkyne nič nebránilo, aby svoje vyjadrenie k prejednaní veci bez nariadenia pojednávania uviedla už v samotnej žalobe (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2017, sp. zn. 7Sž/3/2016). Rovnako najvyšší súd žalobkyňi nepriznal trovy právneho zastúpenia súvisiace s podaním odvolania voči prvostupňovému správne rozhodnutiu z 8. októbra 2012, Číslo: ObU-BA-OVVS3-2012/03013, Pr-3570/1-2011-L.G./V19 vo výške 78,84 eur, nakoľko tieto boli vynaložené v konaní pred správny orgánom, teda v správnom konaní a nie v konaní súdnom.

Celkovo potom najvyšší súd vyčíslił úspešnej žalobkyňi trovy konania vo výške

70,- eur pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu a odvolanie (2 x 35,- eur) a trovy právneho zastúpenia vo výške 268,10 eur.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.